ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
Διεύθυνσις 32—02
Σύνταξις - Διαχείρισις 28—52

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΪΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΕΤΟΣ 6ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1802
ΚΥΡΙΑΚΗ
21
ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1957
Τιμὴ φύλλου Δραχμὴ Μία

Πασχαλινὸν μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Ἀχαλίνωτοι περιφέρονται αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πτοῇ ἡ ὁρμὴ τῆς τυραννίδος ἐν Κύπρῳ

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεος ἐξέδωσε τὸ κάτωθι μήνυμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως :

«Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενοι».

Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἄσμα, οὔτε καὶ θούριον οἱονδήποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἐμπνέῃ ὑψηλὰ συναισθήματα καὶ νὰ συγκινῇ βαθύτερον τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ὁ θεσπέσιος αὐτὸς ὕμνος, ὁ ὁποῖος μελῳδεῖται εἰς τὰς ἁγίας μας ἐκκλησίας κατὰ τὴν θείαν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. Οὔτε καὶ μελῳδία ἄλλη οἱαδήποτε ἀφύπνισε ποτὲ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τόσον ἁγνὰς συγκινήσεις καὶ τόσον εὐγενεῖς ἐλπίδας, ὅσον ἡ γλυκυτάτη αὐτὴ μελῳδία. Διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀνταποκρίνεται εἰς μυχιαιτέρους μας πόθους. Καὶ ἀποτελεῖ ὑψηλὴν βεβαίωσιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς μας, διακήρυξιν τῆς αἰωνιότητος τῆς ὑπάρξεώς μας.

Διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θείου τούτου ἄσματος πτερώνονται οἱ στοχασμοί μας. Νυμφοστολεῖται ἡ ψυχή μας. Αἰθριάζει ἡ τυχὸν βαρύθυμος διάθεσίς μας. Καὶ ὁσονδήποτε ἂν εἶναι βυθισμένη ἡ ζωή μας εἰς τὴν παχυλότητα τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν, συγκινεῖται καὶ συγκλονίζεται.

Καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἀντηχεῖ εἰς τὴν ἀκοήν μας ὄχι ὡς μελῴδημα τῆς γῆς ἀλλ' ὡς ἀπήχησις ἐξ ἄλλων σφαιρῶν. Ὅπως ἀπὸ τὰ πυκνὰ σκότη καὶ ἐρέβη τῆς νυκτὸς ἀνατέλλει καὶ ροδίζει ἡ γλυκυτάτη αὐγή, τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ ἀνέσπερος ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς πίστεως πρὸς τὴν αἰωνιότητα τῆς ὑπάρξεως μας.

Καὶ ὁ κυλιθεὶς λίθος τοῦ μνημείου του μᾶς ἀπεκάλυψε τὴν κεκρυμμένην ἕως τότε εἴσοδον πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ πρὸς τὴν ἀρχέγονον πηγὴν τῆς ζωῆς μας.

Καὶ ἡ βούλησις μας προσανατολιζομένη ἔκτοτε πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ὡραῖον ἀντανακλᾶ εἰς τὴν ἐν Θεῷ ζωήν.

Καὶ ποντοπορεῦομεν ἔκτοτε εἰς θάλασσαν γαληνιαίαν καὶ φωτόλουστον. Διότι, ὑπεράνω τῆς ζοφώδους ἀβύσσου λάμπει ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ γνωρίζομεν ὅτι τέρμα τοῦ ἐπιγείου ταξιδίου του δὲν εἶναι ὁ ἀφανισμὸς καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ θανάτου ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ἀτελεύτητος χαρὰ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ πίστις μας αὐτὴ εἶναι ὁ ἀτίμητος θεῖος μαργαρίτης καὶ ἀμυθήτου ἀξίας θησαυρός, ὁ ὁποῖος μεταποιεῖ τὴν ὑλικήν μας φύσιν καὶ ἀξιοποιεῖ τὴν ζωήν μας.

Καὶ ἰσάξιον τοῦ ὁποίου δὲν περικλείουν ἄλλον ὅλα τὰ πλάτη τῆς γῆς. Ἀδίκως, τέκνα μου ἀγαπητά, ἀγωνιζόμεθα νὰ θεμελιώσωμεν τὴν γηΐνην μας εὐτυχίαν ἐπάνω εἰς τὴν σαλευομένην ἄμμον τῶν ὑλικῶν ἀποκλειστικῶς ἀγαθῶν.

Καὶ ματαίως μοχθοῦμεν καὶ παλαίομεν νὰ κατοχυρώσωμεν καὶ νὰ περιφρουρήσωμεν τὴν μονιμότητά της.

Χωρὶς τὸν Χριστὸν δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν ποτέ.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὑψηλοτέρα καὶ μονιμωτέρα εὐτυχία ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐν Θεῷ καὶ τὴν πίστιν μας πρὸς τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Σκληρὰ καὶ ἀγωνιώδης ἀληθῶς εἶναι ἡ ἐποχή μας.

Ἀχαλίνωτοι περιφέρονται εἰς τοὺς καιρούς μας αὐτοὺς αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ ἀνὰ τὴν γῆν.

Καὶ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης ἀντὶ νὰ διαλύῃ γύρω μας τὰ σκότη, ἐντείνει τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ χαλκεύει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

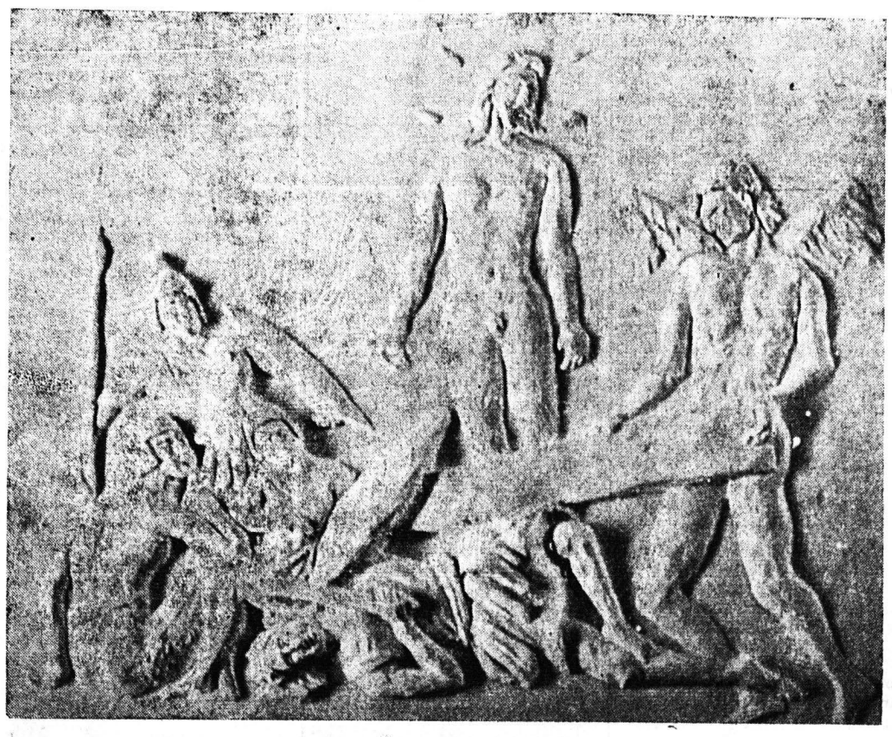

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
Ἀνάγλυφον ἐκ γύψου τοῦ συμπολίτου καλλιτέχνου ἰατροῦ κ. Χρ. Τσάλτα

ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Το Χρονικο της Αναστασεως

ΑΙ ΔΙΑΔΟΧΙΚΑΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

Ἑορτάζει τὸ σύμπαν. Σκιρτοῦν οἱ οὐρανοί. Χορεύουν οἱ Ἄγγελοι. Εὐφραίνεται ἡ Γῆ. Ἀγάλλονται οἱ ἄνθρωποι. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ ἡ καταχθονία». Ἀνέστη! Καὶ τά «Χριστὸς Ἀνέστη» δονοῦν μᾶλλον τὰ στήθη τῶν πιστῶν ποὺ νοιώθουν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου των καὶ ὡς ἰδικήν των προσωπικὴν παροῦσαν καὶ μέλλουσαν ἀνάστασιν. Ἀνέστη! Καὶ κατήργησε τὴν ἁμαρτίαν, ἐνέκρωσε τὸν θάνατον, ἐχάραξε νέαν πορείαν, ἔδωκε πνοὴν νέας ζωῆς, ἀνωτέρας πνευματικῶς εἰς τὸν στενάζοντα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον. Ἀνέστη! Καὶ «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, ἅδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν».

***

Οἱ σταυροωταὶ εἶχον ἀκούσει ὅτι τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου του θὰ ἀναστηθῇ. Αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως τοὺς ἔκαμαν κάτι νὰ φοβοῦνται. Αὐτὸ τοὺς κάμνει νὰ τρέχουν εἰς τὸν Πιλᾶτον καὶ νὰ ζητοῦν τὴν λῆψιν μέτρων. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψουσιν αὐτὸν καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης». Καὶ τὰ μέτρα ἐλήφθησαν. Σφραγίζεται ὁ τάφος καὶ κουστωδία ὁλόκληρος στρατιωτῶν φρουρεῖ ἀγρύπνως τὸν τάφον.

«Μάτην ὅμως φυλάττει τὸν τάφον κουστωδία· οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζῶντα».

***

Ὅταν ἐξημέρωνε ἡ ἀλησμόνητος ἐκείνη ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἐξεκίνησαν αἱ Μυροφόροι διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸν τάφον ἵνα ἀλείψωσι μὲ μῦρα τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Πικραμέναι, ἀπογοητευμέναι καταστακισμέναι ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Παρασκευῆς μὲ δυσκολίαν σύρουν τὰ βήματά των. Προχωροῦν καὶ θρηνοῦν τὴν ἀπώλειαν τοῦ Διδασκάλου. Αἴφνης σταματοῦν. Ποῦ πᾶμε; Ὁ τάφος εἶναι ἐσφραγισμένος μὲ μέγαν λίθον. Καί «τὶς ἀποκυλῖσαι ἡμῖν τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;» Ἡμεῖς; Ἀδύνατον! Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Ἀλλ' «ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκελύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα». Καὶ ἦσαν «Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη». Τί νὰ κάμουν τώρα; Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδίστασαν, ἐφοφήθησαν, «εἰσελθοῦσαι ὅμως εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν καὶ ἐξεθαμβώθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζωραῖον τὸν ἐσταυρωμένον ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε, ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν». Ἀνέστη λοιπὸν ὁ Χριστός. Ἡ χαρὰ πλημμυρίζει τὰς ψυχάς των καὶ σπεύδουν νὰ μεταδώσουν τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως μήνυμα. Εἶχαν ἄλλωστε τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀγγέλου, διὰ νὰ φέρουν τὴν χαρὰν αὐτὴν «τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ».

Ἡ Μαγδαληνὴ ὅμως «Μαρία ἑστήκει πρὸς τῷ μνημείῳ κλαίουσα ἔξω. Βλέπει δύο ἀγγέλους εἰς τὸ μνημεῖον. Αὐτοὶ τὴν ἐρωτοῦν· «Γύναι, τί κλαίεις;». Ἀπαντᾶ αὐτή· «Ἦραν τὸν Κύριόν μου καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν». Στρέφει εὐθὺς ἀμέσως «εἰς τὰ ὀπίσω καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα». Δὲν τὸν ἀνεγνώρισε τὸν Χριστόν. Τὴν ἐρωτᾷ καὶ ἐκεῖνος· «Γύναι, τί κλαίεις, τίνα ζητεῖς!» Ἡ Μαγδαληνὴ νομίζουσα ὅτι ἔχει τὸν κηπουρὸν ἐμπρός της τοῦ λέγει. Κύριε, ἐὰν ἐσήκωσες σὺ τὸν νεκρὸν Διδάσκαλόν μου πές μου ποῦ τὸν ἔβαλες καὶ ἐγὼ θὰ τὸν πάρω μόνη μου νὰ τὸν μεταφέρω. Τὴν προσφωνεῖ τότε ὁ Χριστὸς μὲ τὴν γνωστὴν οἰκείαν ἐκείνην φωνήν· «Μαρία!» Ἀμέσως τότε τὸν ἀναγνωρίζει ἡ Μαγδαληνή. «Ραββί, φωνάζει· Διδάσκαλέ μου» καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, διὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ. Ἀναστημένος λοιπὸν ὁ Κύριος παρουσιάζεται τὸ πρῶτον ἤδη εἰς τὴν Μαγδαληνήν. Εὐθὺς ἀμέσως ἐμφανίζεται εἰς τὰς ἄλλας Μυροφόρους ποὺ ἔσπευδαν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν ἀνάστασιν εἰς τοὺς μαθητάς. «Χαίρετε» τὰς εἶπε τότε ὁ ἀναστάς. Χαίρετε, ἐφώναζον καὶ αἱ Μυροφόροι εἰς τοὺς μαθητάς. Ἀνέστη ὁ Κύριος.

***

Οἱ μαθηταί. Πόσον δύσπιστοι ἐφάνησαν οἱ μαθηταί! Τῶν Μυροφόρων τὰ λόγια, γεμᾶτα βεβαιότητα, γεμᾶτα χαρά. Ἀπόλυτος πεποίθησις πλέον εἰς αὐτὰς διὰ τὴν ἀνάστασίν του. Τὸν εἶδαμε, ἔλεγαν πρὸς τοὺς ἀποστόλους. Τὸν προσκυνήσαμε. Πιστέψατέ το καὶ ἐσεῖς! Ἀλλ' οἱ μαθηταὶ ποὺ νὰ τὸ πιστεύσουν. «Ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς». «Δὲν βαρυέστε! Φαντασίες. Λόγια γυναικῶν!»

Ἀλλὰ κάτι τοὺς λέει μέσα των ἡ ἐπιμονὴ τῶν γυναικῶν. «Ὁ δὲ Πέτρος ἀνάστὰς τότε ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός». Μὲ τὸν Πέτρον καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ Ἰωάννης. Μπαίνουν καὶ οἱ δυὸ εἰς τὸν τάφον. Τὸν βλέπουν ἄδειον. Τί ἔγινεν ὁ νεκρός! Τὸ πιστεύουν καὶ δὲν τὸ πιστεύουν.

Κατὰ τὸ βράδυ δύο ἀπὸ αὐτοὺς—ὁ ἕνας ἦτο ὁ Κλεώπας—ἐτράβηξαν κατὰ τοὺς Ἐμμαούς. Ἐπήγαιναν καὶ δὲν ἐπήγαιναν. Ὁ πόνος τοὺς ἔκοβε τὸ βῆμα.

—Ἀχ, καϋμένε Κλεώπα, τὶ πάθαμε! Χάσαμε τὸν Διδάσκαλό μας, τὸν καλό μας Ραββί.

—Ἀλήθεια, τὶ συμφορά! Τὶ κακὸ ποὺ μᾶς ἔγινε! Τὶ θὰ γίνουμε τώρα;

Ξαφνικὰ παρεμβαίνει τρίτος.

—Καλὴ σπέρα παιδιά! Μπᾶ, πῶς εἴσθε ἔτσι; Τὶ ἔχετε καὶ εἴσθε ἔτσι σκυθρωποί; Κάτι σοβαρὸ σᾶς συμβαίνει...

—Σοβαρό; Μὰ τί; «Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐταῖς;». Δὲν πῆρες εἴδησιν λοιπόν; Δὲν ἄκουσες διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, «ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ;».

Δὲν ἔμαθες, πὼς οἱ ἄρχοντες ἡμῶν παρέδωκαν αὐτὸν «εἰς κρῖμα θανάτου καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν»; Καὶ ἡμεῖς, φεῦ! «ἠλπίζομεν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ». Πέρασαν τώρα τρεῖς ἡμέρες. Τρεῖς αἰῶνες πικρίας καὶ πόνου καὶ ἀπογοητεύσεως Καὶ σήμερα μερικὲς γυναῖκες τοῦ κύκλου μας μᾶς ἀνεστάτωσαν. Μᾶς εἶπαν πὼς πῆγαν καὶ βρῆκαν ἄδειο τὸ μνημεῖον. Καὶ ὅτι ἀνέστη ὁ νεκρός! Ἀλλὰ ποιὸς τὰ πιστεύῃ τὰ λόγια τῶν γυναικῶν.

Ὁ συνοδός των παίρνει τώρα τὸν λόγον. Πόσον ἀνόητοι εἴσθε, πόσον δύσκολοι νὰ πιστεύσετε εἰς ὅσα εἶπαν οἱ Προφῆται! Τοὺς ἐξηγεῖ μίαν πρὸς μίαν τὰς προφητείας, τοὺς παρουσιάζει ζωντανὴν τὴν ἀνάστασιν, τοὺς καίει τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὸν γνωρίσουν... «οἱ ὀφθαλμοὶ ὅμως αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν». Ἡ στιγμὴ τέλος ἔφθασε. Ὅταν ἐκάθισαν νὰ φάγουν καὶ ὅταν ηὐλόγησε τὸν ἄρτον, «διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν». Καὶ «αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν»! Πῶ, πῶ, τὶ ἐπάθαμε! Ἐκεῖνος ἦταν, ὁ Χριστός! Τόση ὥρα μαζί μας καὶ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουμε! Ἄχ, πὼς ἐκαίετο μέσα μου ἡ καρδιά, ὅταν μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο! —Μὰ ὡς ἐδῶ μοῦ ἤρχετο νὰ σοῦ πῶ· Κλεώπα, ὁ Κύριος εἶναι...

—Ἄμ, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἔλεγεν ὁ Κλεώπας. Καὶ τώρα: «Ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπέδραμον εἰς Ἱερουσαλήμ». Οὔτε στιγμὴ ἀναβολῆς. Φτερωτοὶ καὶ ἀετοὶ γυρίζουν ὀπίσω! Ἔρχονται εἰς τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὰς καὶ τοὺς ἀναγγέλλουν τὸ μέγα γεγονός. Ὁ Χριστὸς ἀνέστη. «Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι», ἀπαντοῦν καὶ ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ὁ Πέτρος τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅτι καὶ αὐτὸς εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἶδε τὸν ἀναστάντα Χριστόν. Ὄντως ὁ Χριστὸς ἀνέστη. Μαζευμένοι τώρα οἱ μαθηταὶ διηγοῦνται τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ὁπότε «οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Χριστὸς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν». Τὰ χάνουν οἱ μαθηταὶ τώρα. Ποῖος νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ εἰσέρχεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; «Πτοηθέντες καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν». Φάντασμα εἶναι ἔλεγαν. Δὲν εἶναι ὁ Χριστός. Ἀμέσως τοὺς καθησυχάζει ὁ Κύριος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τοὺς ἐλέγχει διὰ τὴν δυσκολίαν νὰ πιστεύσουν. «Τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διατὶ διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» Δὲν πιστεύετε, ὅτι εἶμαι ὁ ἴδιος ἐγώ; Χειροπιαστὲς ἀποδείξεις θέλετε; «Ἴδετε τότε τὰς χεῖρας μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμί· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα, σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας». Τὸν βλέπουν. Ὁλόσωμον τώρα τὸν βλέπουν. Βλέπουν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του, ὅπως ἦσαν τρυπημένα ἀπὸ τὰ καρφιὰ τοῦ σταυροῦ. Βλέπουν καὶ ψηλαφοῦν.

Συντρώγει ὁ Διδάσκαλός των μαζί των, διὰ νὰ πεισθοῦν πέρα ὡς πέρα, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ σταυρωθεὶς προχθές, ἀναστὰς ἤδη Διδάσκαλός των. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; «Ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον». Ὁ Θωμᾶς ἔλιπε διὰ νὰ κρατήσῃ ἀπιστίαν μίαν ἑβδομάδα καὶ ἀναφωνήσῃ μετὰ τὴν ψηλάφησιν καὶ αὐτὸς τὸ «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου», νὰ χαρῇ καὶ αὐτὸς τὴν μεγάλην τῆς ἀναστάσεως χαράν, νὰ κηρύξῃ ἔπειτα τὴν Ἀνάστασιν, νὰ σκορπίσῃ ὡς Ἀπόστολος τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

«Χριστὸς Ἀνέστη»! Καὶ χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωνται». Πρῶτοι «ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον». Δὲν εἶδαν καὶ δὲν βλέπουν ἔπειτα αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων. Χαίρουν ὅμως καὶ αὐταὶ τὴν χαρὰν τῶν Ἀποστόλων τῆς Ἀναστάσεως τὴν χαράν. Δὲν βλέπουν μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος, ὅπως εἶδαν τότε οἱ Ἀπόστολοι. Βλέπουν τὸν ἴδιον Χριστὸν ἀναστημένον ἐκ νεκρῶν. Πιστεύουν καὶ κοινωνοῦν καὶ τελοῦν Πάσχα Κυρίου, τὸ Πάσχα τὸ καινόν, Αἷμα, Σῶμα Δεσπότου. Τὸν αἰσθάνονται τότε ζῶντα καὶ δρῶντα τὸν Χριστὸν μέσα των, καθοδηγὸν καὶ κυβερνήτην τῆς ζωῆς των, νὰ τοὺς στερεώνῃ εἰς τὴν πίστιν νὰ τοὺς προάγῃ εἰς τὴν ἀρετὴν νὰ τοὺς ἁγιάζῃ, νὰ τοὺς καλλιεργῇ τὴν νέαν τοῦ Πνεύματος ζωήν, νὰ τοὺς ἐξομοιώνῃ μὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, νὰ τοὺς ἐγγυᾶται τὴν ἔνδοξον ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν των. Καὶ χαίρουν οἱ πιστοί. Χαίρουν «χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῃ». Χαίρουν διὰ τὸν Ἀναστάντα. Χαίρουν διὰ τὴν ἀνάστασίν των. Χαίρουν διὰ τὴν ἁγίαν καὶ λαμπρὰν τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν. Χαίρουν διὰ τὴν λαμπροτάτην τῆς θείας βασιλείας ἡμέραν. Χαίρουν καὶ μὲ ἄδρητον εὐφροσύνην χαιρετίζουν τοὺς ἀδελφούς των μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Μὲ ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμὸν καὶ χαρὰν ἀντιχαιρετῶνται μὲ τὸ «Ἀληθῶς Ἀνεστη»!

«Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!».

«Ἠγέρθη γὰρ ὄντως ὁ Κύριος».

Ὁ Μακάριος θ' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν διὰ τὴν πολιτικὴν ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ

Χθὲς ἀνῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα Τατοΐου

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ Μακάριος ἀνῆλθε χθὲς τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Τατοΐου καὶ ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τὸ πρόγευμα τῶν ἀνακτόρων.

Ὑπολογίζεται ὅτι μέχρι τέλους τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος ὁ Μακάριος ἀφοῦ κατατοπισθῇ ἐπὶ τῆς ὅλης θέσεως τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος καὶ ἀκούσῃ τοὺς ἐνταῦθα εὑρισκομένους ἐθναρχικοὺς συμβούλους, θὰ λάβῃ τὰς τελικάς του ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας θὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς χώρας, πιθανὸν δὲ ἀ προβῇ εἰς ἀνακοινώσεις πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν καὶ Κυπριακὸν λαόν.

Περὶ τῆς γραμμῆς τὴν ὁποίαν θὰ καθορίσῃ ὁ Μακάριος δὲν ὑπάρχει καμμία ὑπεύθυνος πληροφορία. Ἀπὸ κύκλους ὅμως δυναμένους νὰ γνωρίζουν τὰς σκέψεις τοῦ Ἐθνάρχου, ἀναφέρεται ὅτι οὗτος δὲν φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ ἀποστῇ τῶν γνωστῶν ἀπόψεων τὰς ὁποίας εἶχε ἀναπτύξει πέρυσι ὀλίγον πρὸ τῆς ἐξορίας του εἰς τὸν Χάρντιγκ.

Βάσις εἶναι ἡ αὐτοδιάθεσις ἐντὸς τακτῆς καὶ εὐλόγου προθεσμίας. Κατὰ τὸ ἐνδιάμεσον διάστημα πρέπει νὰ χορηγηθῇ εἰς τοὺς Κυπρίους αὐτοκυβέρνησις μὲ σύνταγμα ὄχι τοῦ Ράντκλιφ, ἀλλὰ φιλελεύθερον καὶ παρέχον εἰς τὸν κυπριακὸν λαὸν πραγματικὴν καὶ δημοκρατικὴν αὐτοκυβέρνησιν.

Διὰ νὰ καταστῇ ἐνιαία ἡ πολιτικὴ αὕτη, ὁ Μακάριος φέρεται προτιθέμενος νὰ εἰσηγηθῇ τὴν σύγκλησιν κοινῆς συσκέψεως κυβερνήσεως καὶ ἀντιπολιτεύσεως, μὲ συμμετοχὴν ἰδικήν του, ὥστε νὰ ἀναληφθοῦν εἰς κοινὴν τράπεζαν ὑποχρεώσεις εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας γνώμην ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος Ἑλληνικοὺς παράγοντας, ὅτι θὰ τηρηθῇ ἀπαρεγκλήτως εἰς τὸ μέλλον ἡ γραμμὴ αὕτη, θεωρεῖται ἀμφίβολον ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ υἱοθετήσῃ τὴν εἰσήγησιν ταύτην τοῦ Μακαρίου.

Περὶ τῆς στάσεως τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ θέματος, δὲν ὑπάρχει καμμία ἐξηκριβωμένη πληροφορία. Ἐνδείξεις μόνον ὑπάρχουν ὅτι ὡρισμένοι κυβερνητικοὶ παράγοντες ἐπιθυμοῦν νὰ πεισθῇ ὁ Μακάριος νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς Κυβερνήσεως, αἱ ὁποῖαι δὲν φαίνονται συμπίπτουσαι ἀπολύτως πρὸς τὰς ἰδικάς του.

Ὡρισμένοι μάλιστα πολιτικοὶ κύκλοι, τὰς διδομένας εἰς τὴν δημοσιότητα ὑπὸ κυβερνητικῶν παραγόντων πληροφορίας, καθ' ἃς δὲν ἀποκλείεται ἡ προσφυγὴ εἰς ἐκλογὰς πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς καταστάσεως, ἑρμηνεύουν ὡς προσπάθειαν τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς τελικὰς ἀποφάσεις τοῦ Μακαρίου, καθιστῶσα αὐτὸν οὕτως εἰπεῖν ὑπεύθυνον τοῦ ἐκλογικοῦ σάλου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐρρίπτετο ἡ χώρα ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἁπλᾶς πληροφορίας καὶ φήμας κυκλοφορούσας μεταξὺ τῶν πολιτικῶν κύκλων.

Τὸ πασχαλινὸν μήνυμα τοῦ Μακαρίου

ΛΕΥΚΩΣΙΑ. Τὸ μήνυμα τοῦ Ἐθνάρχου ὅπερ θὰ ἀναγνωσθῇ εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Ὁ Γολγοθᾶς τῆς ἐξορίας μου ἔληξεν, ἀνυπομονῶ ὅμως νὰ εὑρεθῶ πλησίον σας ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. Παρηκολούθησα πλήρως τὰς δοκιμασίας ποὺ ὑπέστητε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐξορίας μου καὶ θέλω νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι αἱ δοκιμασίαι αὗαι θὰ ἀποδώσουν τοὺς καρπούς των καὶ θὰ διαδεχθοῦν ἡμέραι χαρᾶς. Μὴ λησμονῆτε, ὅτι τὸν Γολγοθᾶν ἐπηκολούθησεν ἡ Ἀνάστασις. Χριστὸς Ἀνέστη».

Οἱ Ἄγγλοι ἀγγέλλουν συλλήψεις πατριωτῶν ποὺ εἶχον ἐπικηρυχθῆ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ. Ἀγγέλλεται ἐπισήμως ὅτι αἱ δυνάμεις ἀσφαλείας συνέλαβον τὴν τελευταίαν ὁμάδα τῶν καταζητουμένων ἀνδρῶν τῆς ΕΟΚΑ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Λεύκας τῆς Δυτικῆς Κύπρου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνακοίνωσιν συνελήφθησαν ἄτομα μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος Γ. Δημητρίου 22 ἐτῶν καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς α